ESPERANTAJ Klasikaĵoj

PETER PENETER

SEKRETAJ SONETOJ

La temo de la «Sekretaj sonetoj»estas eterna kiel la vivo mem: la amo. Klasika, senriproĉa formo el 52 sonetoj, 2 rondeloj kaj balado-epilogo (la virtuozan poezian teknikon de la aŭtoro konas ĉiu leganto!) prezentas tute eksterordinaran enhavon — «la ardan amon trans ĉemizo».

Peter Peneter Sekretaj sonetoj

Al gefianĉoj kaj junaj geedzoj por instruo kaj instigo

Leganto, se vi estas pruda,
kaj naŭzas vin la amo nuda,
se indignigas vin la bolo
de la temperamento suda,
se ĝenas vian delikaton
la grimaceto amo-luda,
pripensu bone antaŭ lego:
tute ne estas mi altruda,
forĵetu min, retiru vin
al via dika ŝel' testuda.
Leganto! Mi avertas due!
Pripensu, ĉu vi legos plue!
Pilate lavas mi la manojn,
se mi efikos misinflue.
Neniu vin devigas legi;
anstataŭ indigniĝi brue,
forĵetu min, forĵetu min
ankoraŭ estas ne malfrue.
Leganto! Jen la lasta voko!
Tuj sekvas jam danĝera loko!
Forĵetu min! Bedaŭrus mi,
se vin mortigus nervo-ŝoko!

Sonetoj sub sep sigeloj

La ardan amon trans ĉemizo
mi pentros, Kara, sen mensog'.
Kuraĝa estas la devizo
de mia eta versprolog'.
Vestinte sin per pruda tog',
poetoj haltas ĉe la kiso.
Sed ardan amon trans ĉemizo
mi pentros, Kara, sen mensog'.
La kis' pli dolĉas, ol ĉerizo,
pli ebriigas ĝi ol grog'.
Sed ĉu ni vivus sen la log'
al pli profunda paradizo?
Jen arda amo trans ĉemizo …

I

En hejma balo, sub la lustro-flamoj,
mi vagis sola. Tedis min la bru'.
rigardis mi malplaĉe, kun enu'
al la gladitaj dandoj, pucaj damoj.
Brilegis la juveloj kaj ornamoj,
la vestoj montris formojn per alglu',
dekoltoj estis preskaŭ ĝis genu':
aŭkcio de krurkarnoj kaj de mamoj.
Sed pudra blanko kaj ŝminkita ĉarmo,
femuro, kokso, kruro kaj kalkan',
ĉi tiu tuta duonnuda svarmo
min nun devigis nur je mok-rikan'.
Jes ja. Mi inter multa, multa karno
naŭziĝis, kiel la vegetaran'.

II

Nun mi ekvidis vin! De l' vangoj ĉarmaj
al virga brusto kaj al rasa krur'
okuloj miaj glitis kun plezur',
tra mia koro fluis ondoj varmaj.
Subite haltis mi sub sentoj svarmaj,
min kvazaŭ tiris al vi sorĉa ŝnur',
sed mi admiris vin kun ĉasta pur',
ne estis en mi ekdeziroj karnaj.
Jes, ĉaste, sen malpuro de pasio
mi vin ornamis per admira kron'...
Kio okazis do en subkonscio,
ke, ne timante brilon de l' salon',
levante kapon, sin anoncis io:
fripona bub' en mia pantalon'?

III

Oni prezentis min. «Ho, la poeto!»
vi diris, kun ekbrilo de l' okul',
kaj ni sidiĝis flanke en angul',
tuj konstatante: «Teda societo.»
Kaj vi babilis dolĉe, kun rideto,
la tempo pasis kun rapida rul',
kaj mia koro, pro l' kreskanta brul',
fajrerojn ŝutis, kiel la raketo.
Mi estis sprita. Trilis via rido,
Sonore, kiel la arĝenta kord',
kaj mia Bubo dume, kun insido,
frapetis sur la pantalona pord',
levante ĝin je eta piramido.
Ĝi evidente celis al rekord'.

IV

Bruegis gaje jam la societo.
Pro miaj vortoj, pro l' ioma drink'
vizaĝon vian per natura ŝmink'
koloris jam facila ebrieto.
Kaj dum en dolĉincita malkvieto
nin ĉirkaŭbaris kvazaŭ sorĉa ring',
jen sian kapon kun subita sving'
ekmovis mia vira amuleto.
Vi ĝuste alrigardis, kaj ekvidis
ke sin balancas mia amkompas',
kaj forrigardi vane vi rapidis:
la lipomordo, arda embaras',
okuloj nebulitaj vin perfidis:
vi sentis ĝin penetri kun frakas'!

V

El gramofon’ sinkopis, disonancis
kaj plandojn tiklis la ĵazbanda bru’.
«Ni dancu!» Dancis ni kun granda ĝu’,
la lulajn koksojn rave vi balancis.
Miksiĝis spir’ al spiro dum ni dancis,
kaj mi premiĝis en ardanta glu’
al viaj sorĉaj pelvo kaj genu’.
Ebriis mi. La Bub’ eĉ plie prancis.
Mi sentis, ke sur via brust’ sin levis
du dolĉaj pintoj kun ekscita ŝvel’,
kaj mia pranca ŝvelo preskaŭ krevis.
La koro batis en freneza pel’.
Mi amis jam, kaj ĝin sigeli devis;
sur la kalsono restis la sigel’.

VI

La hejma balo estis jam finita.
Mi akompanis vin dum hejmenir’,
kaj antaŭ pordo, ĉe l’ adiaŭdir’,
mankise dankis vin pro l’ vort’ invita.
Ho, dolĉa Morgaŭ! Rava tag’ vizita!
Mi hejmeniris kvazaŭ en delir’,
duone senkonscie pro l’ sopir’,
al fraŭla ĉambro, al la lit’ ermita.
Kaj hejme mi rigardis kaj gratulis
la Bubon, kaj dum dolĉa rememor’
vizio sorĉa antaŭ mi nebulis:
en lit’ vi interpremis kun langvor’
per la femuroj lokon, kiu brulis
kaj larmis pro la pafo de Amor’.

VII

La postan tagon iris mi vizite,
prezentis min, laŭ etiket-regul',
al famili', sed, kvazaŭ somnambul',
mi rigardegis sole vin ravite.
Vi havis ĝuste gastojn. Kaj subite,
jen, ree sidis ni en la angul',
kaj mia dekstra man' kun trema brul'
en vian manon sin alŝtelis glite.
Kaj dum sekrete ĉirkaŭ mia fingro
fermiĝis via man' kaj ĝis radik'
ĝin ĉirkaŭpremis kvazaŭ arda ringo,
tra nia spino vibris dolĉa pik'
pro tiu kuŝ' en humid-varma ingo,
pro l' erotike arda simbolik'.

VIII

Ho, sopirata horo rendevua
en maja bosko! Kaj dum la promen’
en kaŝa loko trema ĉirkaŭpren’
kaj longa, longa, longa kis’ unua.
Kaj kiso dua, tria, kvara, plua!
Malŝpara dono kaj avida pren’!
Al mia korpo en duona sven’
alpremis sin la dolĉa korpo glua.
Gluiĝis al mi via dolĉa ventro,
Kaj sub ĝi, kun ekstaza fandiĝem’,
tra l’ vestoj via plej sekreta Centro
bruliĝis, alpremiĝis ĝis ekstrem’,
Ekstaze dum ĉi sorĉa korpkoncentro
mi helpis vin de poste per manprem’.

IX

Kaj sub la dolĉa trudo de l’ sopiro
la lipojn vi malfermis kun soif’,
kaj la malsekon varman de l’ gingiv’
eksentis mi, ĝuante ĝin sen spiro.
Kaj trinkavide, kiel la vampiro,
la mieldolĉan sukon de l’ saliv’
mi sorbis, kvazaŭ akvon de la viv’;
kaj vi, en duonsvena amdeliro
ekmordis mian lipon ĝis eksango.
Volupte ĝemis mi, kaj en ebri’
penetris vian buŝon mia lango
kaj konvulsie vibris ĝi en vi,
dum prancis mia kompatinda Stango
kaj tremis, preskaŭ krevis pro l’ envi’.

X

Ho, ravaj tempoj en printempo pompa!
Sekretaj vagoj kune en ekstaz'!
La punkto estis kis' post ĉiu fraz',
parolo nia estis kver' kolomba.
Ni ĝeme ĵuris pri l' fidel' ĝistomba,
ni trinkis kisojn el senfunda vaz'.
Foje forgesis ni pri l' tempo-pas':
tri horojn daŭris kis' seninterrompa.
Tri horojn mi vin kisis kaj ripetis,
tri horojn kisis vi sen sola vort',
tri horojn longajn mia lip' frapetis
sur via lipo kun obstina fort',
frapante sur la supra pordo, petis
eniron sur malsupra via pord'.

XI

Brakume vi en mia sino sidis,
la dolĉajn vangojn kovris am-purpur’,
kaj mi karesis vin ĉe l’svelta krur’,
sed mia man’ pli supre ekrapidis,
kaj glitis, glitis, vane ĝin mi bridis,
sur la blanksilka haŭto de l’ femur’,
kaj vin unue tuŝis ĉe l’ velur’
humide arda, kiun ĝi avidis.
Vi rigidiĝis, kaj ekĝemis mole,
kaj spasme premis min al via kor’,
kaj poste vi eklulis vin senvole,
ĝis sub la fingro-lud’, el am-amfor’
sur miajn fingrojn gutis preskaŭ bole
varmega suk’: oleo de Amor’.

XII

Mi iris al vi kun animo bola
por voki vin al nova kis-agap’.
Mi sonorigis. Via dolĉa kap’
aperis kun la blondo aŭreola.
Kaj ni eniris. Kaj vi estis sola!
Premiĝis mia kor’ sub dolĉa frap’.
Ni kisis nin. Mi tiris al kanap’
vin lipsurlipe, kun perforto mola.
Kaj kuŝe jam, en arda sinforges’,
Ankoraŭ laste vi ekĝemis: «Ho ne!»
Sed mi la jupon ĉifis en frenez’,
Kaj jen albrilis min marmorkolone
la du femuroj kun la ombra mez’…
Kara! Vi min atendis senkalsone!

XIV

Kelkajn sensencajn vortojn mi balbutis
kaj fuĝis for kaj kuris sur la strat',
kaj kvazaŭ post insulta vangobat',
min nedirebla honto persekutis.
Sur mia frunto frosta ŝvito gutis,
la lang' gluiĝis seke al palat',
eniris mi en kompatinda stat'
drinkejon kaj avide vinon glutis.
Kaj post sencela, longa vag' traurbe,
mi hejmeniris kaj sur la kanap'
esploris mi la Bubon, kiu kurbe
fiaskis. Kaj jen ĝia stulta kap'
nun levis sin, nun ŝvelis ĝi kukurbe.
Fi, mi ĝin punis per kolera frap'.

XV

La sekvan tagon tintis telefono.
Mi levis ĝin kun tedo, sub deprim'.
Jen via voĉo! Tremis la esprim'
de la kompato en la dolĉa sono.
Kaj mia voĉ' atestis pri malbono,
ĉar «Tuj mi venos!» kriis vi kun tim'.
Ho, kia vibro kuris tra l' anim'!
Eĉ mia Bub' stariĝis sen admono.
Kaj tiam mi kolere kaptis ĝin
kaj atentigis kvazaŭ grumbla mastro
serviston sian pri la disciplin':
Se vi ne staros kiel la pilastro,
se vi rifuzos servi kun obstin',
fripona Bub', mi punos vin per kastro!

XVI

Kaj venis vi kun la kompreno takta,
ridetis vi, ho, admirinda saĝ'!
Trafluis miajn membrojn la kuraĝ',
neniam estis ŝvelo pli kompakta.
Nun, nun, rapide! Inter blanko lakta
jam ombre silkis la sopir-pejzaĝ',
kaj vokis, vokis por plezur-vojaĝ'
tra la misteroj de la grot' barakta.
Rompiĝis pordo! Post dolora ĝem',
kiel pafita eta korpo birda
vi kuŝis svene kun tutkorpa trem'!
Ho, kara, kara! Ho viktimo virga!
La Bubo brulis en la ĉirkaŭprem',
kontuze pro la strikta vojo smirga.

XVII

Nur kelkaj movoj — la volupto plenis.
Mi rigidiĝis kun ekstaza trem'.
Dum vin inundis mia ama sem',
sur via svena korp' mi preskaŭ svenis.
La sangan glavon milde mi reprenis,
la vundon kisis mi kun karesem',
kaj vin karesis, ĝis kun laca ĝem'
via konscio ree al vi venis.
Nun vian manon kisis mi kun danka
kortuŝo pri la oferita riĉ'
kaj mi rigardis al la tolo sanga,
kiel la idolano al fetiĉ':
ho, jen standardo sankta, ruĝa-blanka,
standard' de mia gloro kaj feliĉ'!

XVIII

Monatoj de eterna ebrieto!
Soif’ eterna kaj eterna sorb’.
Ni sentis nur en karna kroĉ’ de korp’
la vivon; krome estis nur vegeto.
Kiel altiras feron la magneto,
tiel altiris al la fea bord’
kompason mian via arda Nord’
por la plej dolĉa speco de dueto.
La dolĉan fortikaĵon per sieĝo
mi prenis kame, inter timian’,
sur fojno, nuda tero kaj en neĝo,
malantaŭ pordo kaj post la ekran’,
en lito kaj sur sofo kaj sur seĝo,
kaj sur tapiŝo sub fortepian’.

XIX

Jam for la rob'! Sed pri l' ĉemizo, Kara,
mi helpos vin. Sed malrapide nur!
Ke mi karesu dume tra l' velur'
malkovriĝinta, diafane klara.
De l' marmorŝultroj blanko senkompara
ekbrilas nur en senmakula pur',
kaj sekvas plu, sub milda hontpurpur'
la brusto. Nun, nun sekvas rozo para
sur neĝmontetoj. Kaj la dolĉa valo.
Ho plu, ho plu! Sub sento de mistik'
ektremas mi, ĉar jen el la vualo
malkovras sin, kaj kiel la kalik'
de Gral' al la scianta Parsifalo,
aperas via sorĉa umbilik'.

XX

Post kis’ ĉielplezura, inferflama,
ekmigris mia lip’ laŭ sorĉa rit’
kaj fajrajn punktojn laŭ la arda glit’
postlasas ĝi sur via kol’ balzama.
Ascendas ĝi al milda monto mama,
sur cico-rozoj haltas ĉe l’zenit’,
kaj poste ĝi kun morda apetit’
algluas sin por suĉo voluptama.
Ĝi poste glitas plu kun tikla vibro,
tra l’ dolĉa ventro, sur silkhaŭta blank’,
nun haltas, kaj kun trem’ en ĉiu fibro
subite ĵetas sin, kiel lavang’,
en dolĉan pordon de l’ ĉielvestiblo.
Kaj ne la lip’ jam kisas, sed la lang’!

XXI

Dum inter viajn du femurojn, Kara,
premiĝas mia kap’ kun arda bor’,
kaj mia lango vibras kun fervor’
en via servo plej familiara,
min ravas dolĉa, milde fiŝ-ovara
parfumo, kaj el via am-amfor’
nektaro varma verŝas sin jam for
kun freŝa gusto de la salo mara.
Ho, praodor’, pragusto! Ho, nebula
memoro senkonscia, kiam nin
balancis mole la pra-maro lula
de l’ fet-fluid’ en korpo de l’ patrin’!
Ho, min transpremi tra la vojo brula,
sub via koro luli min sen fin’!

XXIII

Dum kisoluda, nuda, kuna kuŝo,
jen mia Bub’ la kapon el kapuĉ’
elŝovis kaj per pentekosta ruĝ’
vin longe tentis por karesa tuŝo.
Kaj treme, kvazaŭ pro mistera puŝo
el kies pov’ ne estas plu rifuĝ’,
vi kaptis ĝin, kaj per soifa suĉ’
avidis ĝin la konvulsia buŝo.
Sed tamen, de la sopiranta sorbo
retenis vin la honto pri l’ profan’,
vi sole tenis ĝin, kaj en absorbo
rigardis al la rubenruĝa glan’,
kaj tronis vi, reĝin’ de mia korpo,
kaj vi la sceptron tenis en la man’.

XXIV

Amata! Venu al la pastro!
Ni iĝu jam laŭleĝa par'!
Tro longa estis la prokrasto.
Amata! Venu al altar'!
Pri tiu ĉi morala plastro
vi min ne petis, mia kar',
sed tamen, venu al la pastro,
ni iĝu jam laŭleĝa par'.
Ne volas resti nura gasto
la Bub' en via buduar',
ĝi volas pri l' repertuar'
plezuri hejme, kiel mastro…
Amata! Venu al la pastro!

XXV

Nin pastro benis ĉe l’ altaro ĉefa.
Jam niajn manojn ligis sankta maŝ’.
Ni iris hejmen, kaj post nia paŝ’
flugile ŝvebis la feliĉo reva.
Kaj ni de nun el dolĉa pom’ de Eva
ne devas manĝi peke kaj en kaŝ’,
kaj kio ĝis nun estis malpiaĵ’
de nun jam estos sankta tasko deva.
Ho, hejmen, hejmen, kuŝi kune, nude,
manĝegi el la permesita pom’!
Ho, kiel sin balancis jam prelude
ĝojante, mia obeema Gnom’;
de nun ĝi sin ne devos vesti prude,
ĝi povos fine fiki sen kondom’!

XXVII

Matenkrepuske, sur la lit’ komuna
vekiĝis vi el amlangvora sven’
kaj per singarde malrapida tren’
vin liberigis el la ĉen’ brakuma.
Sed mi vekiĝis, kaj en duonluma
ĉambro spionis ruze pri la scen’:
dum ramp’ albrilis min en plena plen’
la dolĉa pugo, kvazaŭ sfero luna.
Kaj nun, kuŝante ruze en embusko
pejzaĝon dolĉan vidis mi kun ĝu’
ĉe l’ pala lumo de l’ matenkrepusko
kie subite kun susura bru’
ekfontis kaj el silke mola musko
torente ŝprucis rivereta flu’.

XXVIII

Fieras vi, ke estas vi virino,
kaj estas vi fier' de via seks',
virin' en ĉiu ago kaj refleks',
en milda ĉarmo, fajra am-rutino.
Malplaĉas vin nur la virin-destino,
ke vin devigas la Natur-kodeks'
je humiliga, kaŭra korpo-fleks',
anstataŭ danda staro, dum urino.
Ne plendu! Prenu mian tubon, jen ĝi!
Pisigu min, imagu pisi mem!
Kaj vin konsolu, se vi pisas sen ĝi;
ke, se ornamus sama vir-emblem'
korpeton vian, ja ne povus en ĝi
penetri mia edza Tantiem'!

XXIX

Sed ne, ĉi diro estas ja erara.
Mi povus ankaŭ tiel bori vin,
eĉ viro kun samseksa aminklin'
ja trovas ingon por la glavo stara.
Vi ankaŭ havas tian ingon, Kara,
kaj estas viroj, kies ĝojkulmin'
ne estas ĝusta bor' de l' amatin',
sed vojeraro al la tru' najbara.
Sed tiu truo, kvankam tru' malvasta,
min ne tro tentas por plezura bor',
kaj estus vere jam rimedo lasta
ĝin uzi en la servo de l' Amor',
ĉar ĝia ringo estas ja elasta,
sed tamen — la enhav' kaj la odor'!

XXXI

Memoru! Iam kise kaj brakume
mi blovis mian spiron kun suspir'
en vian pulmon. Kaj la arda spir'
penetris vin kaj vi ekstazis dume.
Kaj poste spiris vi en min parfume,
kaj plu ni provis, provis. En delir'
plezuris ni pri l' arda eliksir'
kaj puraere kaj cigaredfume.
Ho venu, Kara! Per ĉi kis' aera
ni ludu, kiel fianĉin', fianĉ'!
Sed ve, ne venas la plezur' transtera
kaj la ekstazo. Bedaŭrinda ŝanĝ'!
Jam ĉi amnutro estas tro etera,
ni kutimiĝis al pli grasa manĝ'.

XXXIII

Malbela estas la obscena vorto,
kaj ne plezuras mi pri ĝia ĉas',
kaj vere, min eĉ kaptas embaras',
se iu uzas ĝin el aĉa sporto.
En ili tamen estas praa forto,
kaj ofte de mi glitis tia fraz'
el buŝo por dorloti en ekstaz'
vin per la pleja streĉo de risorto.
Kaj tiam ĝi ne estis vorto kraĉa,
en sankta fajro de la erotik'
fandiĝas oro eĉ el koto aĉa.
Kaj same iĝos kanto kaj muzik'
en via buŝo kaj kun ĉarmo plaĉa
ektrilos al mi eĉ la vorto «fik'».

XXXIV

Petrarca kun sopiro senkonsola,
Dante admire, kaj Camões kun ĝem',
Spenser fesonĝe, Ronsard kun logem'
sonoris per soneto dolĉparola.
Kaj multaj, multaj, kun flutsono mola
kunplektis dekkvar versojn je poem',
sed nur flankumis ĉirkaŭ l' vera tem',
kiel la kato ĉirkaŭ kaĉo bola.
La versoj kantis pri la am' spirita.
Sed se l' virinanim' per rava ŝel'
de varma korp' ne estus envolvita,
se ĉe la zon' finiĝus la anĝel',
ĉu kantoj sonus? Ne! La sekva, spita
sonet' parolos pri la vera cel'.

XXXVI

Oni ĝin faras, sed ne priparolas»
la franco diras pri la malsekret'.
Alie, ne deklaru per trumpet',
kiel vi en la lito karambolas.
Jes certe, jes ja, ankaŭ mi ne volas
edife diri en la societ',
kiel artlerte via am-ringet'
aperte-ferme kun la Bub' petolas.
Sed amlangvore, nokte, en mallumo,
kiam vi kaŝas vangojn por apog'
al mia brust' honteme kun brakumo,
ja estas rara ravo kaj allog'
en tio, se memore, por resumo,
eksonas nia dolĉa dialog':

XXXVII

Mi amas vin dum rapidspira tremo,
kiam la Lanc' kun arda artifik'
vin boras en rapidripeta pik',
nur per la pint', el ruza ekscitemo.
Mi amas vin dum la profunda ĝemo,
kiam la Lanc' subite ĝis radik'
mergiĝas, preskaŭ ĝis la umbilik'
penetras vin kun murdisstreĉa premo.
Sed pleje, kiam kun volupta krevo
ekŝprucas en vin mia arda font',
kaj ĉe l' kulmino de l' plezurricevo
senspire pro l' animtrabora sond',
vi kun subita spasma pugolevo
ekrigidiĝas en ekstaza pont'».

XXXVIII

Mi amas vin dum dolĉa amdorloto,
kiam, ho kiel diri?.. la palis'
glitadas longe kun karesa kis'
en la humida pord' de mia Groto.
Mi amas vin sub sorĉo de hipnoto,
kiam ĝi fine, fine kun surpriz',
kaj flugigante ĝis la Paradiz',
penetras min, dronante ĝis la skroto.
Sed pleje, kiam via sorĉa semo
inundas min per sia sankta suk',
kaj vi en la ekstaza penetremo,
por kiel eble plej profunda plug',
ekstaze kaj kun konvulsia premo
min kaptas mane ĉe la spasma pug'.»

XXXIX

Numero dolĉa 69. Genuas
mi super vi, la kapo ĉe l’ ingven’,
kisinte longe ĝin, per langpromen’
tiklante, brulajn striojn mi tatuas
interne de l’ femuroj. Nun mi gluas
la langon al la dig’, per vibra tren’
mi ĝin kondukas supren, sur marĝen’
Edena, kaj dum vin volupto skuas,
en mezan mezon mi ĝin mergas drone,
por leke ludi kun la eta ĉan’,
kiu nun — mia lango sentas bone —
ekŝvelas, kiel la Ezopa ran’
kaj dum la pligrandiĝo, fanfarone
imagas sin kompleta virorgan’.

XL

Kapuĉon mian dume mano lula
apertas, fermas kun karesa tuŝ',
kaj nun, nun glitas la humida pluŝ'
de via lango, kun vibrado brula,
dolĉtikle tra la haŭto retikula,
ke l' ĝu-globetoj prancas en la kuŝ'
kaj nun ascendas la langanta buŝ'
ĝis glan' kaj lekas ĝin kun glit' cirkula.
Kaj nun ĝi kaptas ĝin kun milda mordo,
kaj suĉas jam la arda liporing'.
Ho, morti de plezur'! Kun korpotordo
mi levas, ĵetas min en salta sving'.
Kaj — ĉio estas jam en bona ordo:
la buŝ' sur buŝo, kaj la glav' en ing'.

XLI

Vi ludas viran rolon kun plezuro,
rajdante min kun arta kokso-lul';
ho, rara ravo estas por okul'
la tigre svelta korpo el eburo!
La dolĉaj mamoj ŝvelas de maturo,
mi suĉas ilin kun soifa brul'
sed — kiam mi vin vidas tra nebul'
ekrigidiĝi, kaptas min teruro.
La ĝemo ŝajnas nun martir'-ĝemad',
la suk' volupta kvazaŭ sango pura;
ho jes, fantomas min markiz' de Sade.
Mi fantazias en volupt' obskura,
ke kuŝas vi sur eŝafod-estrad',
mortante pro la palisum' tortura …

XLII

En lit’ vi bubviziton ne permesis,
rezigne flustris: «La monata sang’».
Sed malkvietis spite mia stang’,
vi ĝin karesis mole. Sed ne ĉesis
la ŝvelo, kompreneble, eĉ impresis
jam obeliske. Nun kun brula vang’,
vi proksimiĝis al ĝi kaj per lang’
kaj lipoj vi ĝin ekkaresis.
Kaj nun eksuĉis vi entuziasme.
Ho, dolĉturmenta vibro en la nuk’!
Volupto torda, morda! Dum orgasmo
en vian buŝon ŝprucis arda suk’,
barakte, ĝeme, senkonscie, spasme
mi mordis vin je l’ alabastra pug’!

XLIII

Mallerte la volupton en avido
ne rapidigu kun perforta hast',
ellogu longe, longe kun prokrast'!»
instruas en la «Ama Art'» Ovido.
Li pravas. Faru ni laŭ lia gvido.
Ne estu do senpacienca gast'
la Bub', ne agu kun impeta drast',
sed kun ripozoj kaj kun malrapido.
Ligite per Himena karnrubando,
ni trinku longe kun po-guta sorb',
la sorĉan sukon de l' ĉiela frando.
Ke l' propraj korpoj dronu en absorb',
senfine daŭru ĉi intima fando,
senfine vivu ĉi dutorsa korp'!

XLIV

Kaj sidis vi por dolĉa ama danco
en plena pomp' de l' alabastra nud'
en sino brustĉebruste. Sorĉa trud'
devigis nin por lula korpbalanco.
Kaj ĉe l' reklin' penetris vin la Lanco,
ĉe l' antaŭklin' elglitis. Rava lud'!
Kaj ni ekzercis en fervora stud'
arton, donitan de hazarda ŝanco.
Sed nun, ĉe l' pug' mi kaptis vin kaj salte
leviĝis, kaj kun via dolĉa pez',
kiun penetris mia Najlo alte,
ekiris mi, ĝin portis en frenez',
ĝis falis ni, kaj sur tapiŝ' ekzalte
ni ekbaraktis en la ĉambromez'.

XLV

Deposte eĉ, dum kaŭro surgenua,
penetris mi al via varma nest',
kiel la koko kun rigida krest'
kokinon kokas en mateno frua.
Kaj havas la kopulo ĉi-situa
malbelan nomon: manier' de best',
Ĝi tamen estis por mi rava fest',
mistika, sorĉa, alta, animskua.
Dum ni fandiĝas — arda amalgam' —
ebrie pro l' plezur' superlativa
mi fantaziis pri transtera am',
ke vi nun, kiel la hindin' naiva
vizaĝaltere preĝas al Lingam',
kaj nevideble vin penetras Ŝiva.

XLVI

Se la sopiro niajn korpojn spronis,
nenio povis esti por ni bar'.
Sur pluva kamp', en subombrela star'
la Bubon mi per via ringo zonis.
Kaj kio eble ĉion kroman kronis,
kiel plezurvojaĝa nupta par',
ni gluis nin eĉ naĝe, en la mar',
dum la ekstaz' apenaŭ ni ne dronis.
Sidante trajnon kaj aŭtomobilon,
banante nin en kuvo kaj river',
ni de l' volupto faris sorĉan spilon,
ni faris ĝin sur akvo kaj sur ter' —
domaĝe, ke ne havis ni flugilon
por fari ĝin libele, en aer'!

XLVII

Hejmenirante pordon mi malfermis.
Jen sidis kaj en pensoj dronis vi,
distritan, revan kison donis vi,
en la mieno plor' kaj rid' alternis.
Vin mildperforte sur kanap' mi sternis,
la trajtojn longe prispionis mi.
Vi diris «Paĉjo!». Nun rekonis mi,
ke mia sem' sub via kor' ekĝermis.
Ho, mi vin kisis, kisis sur kanap',
mi vin alpremis en brakumo muta,
kaj jen — la Bub' englitis! Ĝia kap'
baraktis en vi kun ekbat' saluta.
La ĝerma id', pro l' dura dorsofrap',
tre certe grumblis pri la patro bruta.

XLVIII

Sed ne koleru, se mi al vi diros:
mi same grumblas pri la ĝerma id'.
La vojon, kiun ĝis nun sen divid'
mi havis, ĝi per plumpa kap' trairos.
La sorĉajn faltojn glatajn ĝi distiros,
la striktajn murojn streĉos ĝi sen brid',
kaj — kiu min ensorbis kun avid' —
la karan ringon eble eĉ disŝiros.
Kaj estos via ĝojo kaj ornamo,
vin ŝanĝos per prizorgo kaj okup',
posedas dolĉan frukton de la mamo
ĉi viva, plora-pisa-kaka pup'.
Al ĝi jam apartenas via amo,
ni restos orfaj: mi kaj mia Bub'.

XLIX

Eble milfoje sentis ni sangbolon,
dum en ardglua kuŝ’ apudis ni,
milfoje al la korpoj trudis ni
adori per ofer’ la am-Idolon.
Kaj ĉiun ardan, artan am-petolon
senlace, amdonace ludis ni,
fervore provis kaj elstudis ni
en ĉiu poz’ la tutan aman skolon.
Sed ĉiam kun la sama intensiv’
min la momento de l’ Ekstaz’ perfortas,
kaj kiam per nerezistebla driv’
nin Flamrivero de Volupto portas,
dum tiu ĉi centobliĝinta viv’
stertore ni ekĝemas: «Ve, mi mortas!».

L

«Mi mortas!» Jes, ni mortas. Ho mistero!
En frosta solo de la homa sort'
sopiras ni je tiu sava mort'
ĉi morton serĉas ni en malespero.
La homa korp', la dissplitita ero,
en ŝira treno de potenca Fort'
obeas al la ordonema vort'
de l' frata paro: Morto kaj Genero.
El ofta solo de l' individu'
ni serĉas nin, ke save ni komunu,
ni kunfrapiĝas en ardanta glu',
ke ni ekbrule kaj forbrule kunu,
kaj el la cindroj de l' mortema Du
fenikse levu sin la sankta Unu!

LI

Sensenca estus de vi la ĵaluzo,
vi vere min ofendus per la dub',
por mia sento estus ja inkub'
eĉ sonĝe la adulta am-amuzo.
Kaj kiel Goethe volis por misuzo
devigi sian «Majstron», sed la Bub'
rifuzis servi, kaj li skribas sub
la versoj rakontantaj pri l' rifuzo:
«Potenca estas Dev', se l' mondo tentas,
sed nur la Am' triumfas super ŝlim'» —
kion ĉi versoj ĝis nun prisilentas,
nun eksonoru, kiel sankta rim':
la korp' en korpo sole naŭzon sentas,
se mankas la anim' en la anim'.

LII

Animon vian kisas mi en pia
adoro, kaj en idilia ĉarm’,
kaj en la milda kaj feliĉa larm’
pri la enkorpa animeto tria.
Sed pri ĉi tio kantu kant’ alia;
ĉi tiu kantis pri la kroĉa karn’,
anten’ mistera, kies sorĉa varm’
animon mian ligas al la via.
L’ animoj, kiuj sole kisojn sendas
trans korpajn murojn, kiel la kaptit’,
se tra l’ envia muro breĉon fendas
Martelo de la Am’ kun sankta spit’,
sin trovas kaj sin fendas kaj flugpendas
en sino de mistera Pra-spirit’!

Konkludo

Jen la sonetoj! Sovaĝruĝa ciklo
por vi, por mi. Trinkaĵo de Sopir',
kirlita, kiel sorĉa eliksir',
en via arda kaj balzama Tiglo.
Ĝi estu por ni dum junaĝa viglo
instiga, ĉiam freŝa am-inspir',
dum maljunaĝo — dolĉmemora mir',
kelkfoje eble eĉ resorĉa tiklo.
Kaj kiam sube kuŝos ni senkante,
kaj sen la donoj de l' diin' de Cipro,
ĝin legos juna paro, ektremante
de ĝia arda, eltranstomba vibro,
kaj ekbrulinte laŭ la vers' de Dante
«Ĉi tage jam ne legos plu de l' Libro»